Ч. 143. Середа 12 липня (29. червня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа марокканьска перед француским парляментом. — З'їзд монархів. — Анархія в Росиї. — Японці на Сахалині.

На вчерашнім засїданю французкої палати послів президент кабінету Рувіє заявив, що правительство не єсть неприхильне марокканьскій конференциї. Правительства: німецке і француске порозуміли ся вже що до слїдуючих точок, а іменно: в справі зверхництва султана, в справі ненарушимости Марокка і в справі признаня сотвореного для Франциї положеня в Марокку. Порозумінє в тих справах єсть цїлковите, а договори француско-анґлїйский і француско-іспаньский полишають ся ненарушені. Ту заяву президента міністрів приймила палата оплесками і зажадала, аби Рувіє предложив книгу жовту, т. є. актів дотикаючих марокканьскої справи. Рувіє згодив ся на то, але рівночасно заявив, що не може відповідати на інтерпеляциї доси, доки марокканьска конференция не покінчить ся. На тім марокканьску справу у французскім парляменті покінчено.

Як доносить берлиньский Lokal-Anzeiger з Марієнбаду небавом має відбути ся там з'їзд шаха перского з анґлїйским королем Едвардом і австро-угорским амбасадором в Льондонї. Також дожидають там приїзду цїсаря Франц Йосифа. Тому з'їздови приписують велике значінє. Та сама часопись додає, що в Парижи відбула ся оногди нарада президента міністрів Рувієра з анґлїйским амбасадором Камбоном, котра має стояти в звязи з тим з'їздом монархів.

Висланий до Одеси з надзвичайною повновластию ґр. Іґнатієв, представляє в донесенях до царя Одесу яко огнище революцийного руху, а цїлу залогу чорноморскої фльоти як дуже непевну. Що в тім погляді ґр. Іґнатієв не помиляє ся, стверджують події з послїдних днів в Одесї. Як доносять звідтам, оногди напала кількатисячна товпа робітників на касарнї, в котрих держано збунтованих моряків з „Побідоносця“, розоружила сторожу і випустила всїх увязнених на волю. Рівночасно розкинули революционісти проклямацию, в якій остерігають правительство перед каранем моряків смертию і грозять, що в такім случаю висадять у воздух всї правительственні будинки.

Бюро Райтера доносить, що в Одесї полїция арештувала сотки осіб, а між ними визначних горожан, адвокатів та инших інтелїґентів. В многих жидівских домах найдено при ревізиї бомби. Страйк в деяких фабриках триває дальше, а між страйкарями а войском приходить часто, головно в ночи, до кровавих стріч. Позавчерашної ночи погибло на улицях міста 35 осіб. На приказ ґубернатора стягнено з середмістя значну часть войска, яке підозрівано о симпатиї з робітниками.

В многих околицях України вибухли нові або повторяють ся давні розрухи селян. Як доносять з Одеси, в Бесарабії ширить ся майже ворохобня. Місто Орхів стоїть в огни. Коло Херсону при дніпровім лимані заворушили ся також села. Войско мало в тих околицях убити 700 селян, а загалом в послїдних двох тижднях мало там згинути поверх 5.000 людий. В доках адміралїциї в Николаєві над лиманом ріки Бога застрайкували всї робітники. Кинена в тій фабрици бомба убила 4 мужчин і 2 женщини. Про робітничі страйки доносять також з Катеринослава. Страйк фабричних робітників в Петербурзї ще не покінчив ся. Минувшої ночи, як доносить телеґрама, відбули ся в Петербурзї збори 50.000 робітників; ухвалено зєдинене всїх робітників, закінчене війни, утворене демократичної републики. На зборах промовляли також робітники з Лодзи, Варшави і Одеси. З Харкова доносять, що тамошні полки піхоти збунтували ся.

Про занятє Японцями Сахалину телеґрафував дня 8 с. м. ґен. Линевич до Петербурґа: Дня 7 с. м. займили Японцї Корсаковск. Дня 8 с. м. о годині 8-ій рано вплили два торпедовці японьскі до заливу Лососїв і розпочали огонь на форт „Соловієв“. Відділ войска з Корсаковска покинув той форт і уступив на північ, а японьска піхота обсадила форт. Японцї

КАҐУЯ.

(Японьска новеля — Шмідта фон Екенстена).

(Конець).

Коли она їхала в йінрікішці, глядїли за нею молоді люди з сияючими очима і Самійошу сказав собі, що вже час подумати о відданю своєї прибраної дочки. В Ноґоя мав він богато свояків і там надіяв ся найти відповідного мужа для неї. Коли він з нею говорив про те, она голосно розсьміяла ся і сказала:

— Каґуя не хотїла навіть мікада!

Він сьміяв ся разом з нею, ба сьміяв ся також, коли она шептала єму:

— Я відвідала мій місячний край, коли ти сидів над своїми книжками.

Але коли була сама, тодї часто випадала з її руки книжка, або перо і она замикала очи та тихо думала: Як то хорошо, коли можна потайки відвідувати матір, принести їй ласощів з богатого стола і співати старі пісні при приграваню Цукі'ого на ґітарі.

Цукі, її колишний сусід і приятель її убогих дитинячих лїт, став і тепер знов сусідом матери і в єго комнатї до голеня роздавав ся від рана до вечера щирий сьміх і веселий спів. Цукі тїшив ся своїм житєм в безжурною веселостию всїх Японців. Єму здавало ся, що лиш одного єму не достає — любої жінки; коли почав над тим роздумувати, билось єму скорше серце; не тому немов би у него був вже „накадо“ [1], або що він відповідно до старого звичаю стрітив вже свою суджену в храмі, лише тому, що єму видавало ся, що коли би міг увести до свого убогого дому любу жінку, то небо і земля були би єго...

Самійошу виїхав. Моргаючи загадочно очима, сказав до Каґуї:

— Мій поворот буде для тебе важний; приладь ся на „мі-аї“ [2]!

Она почала сьміяти ся так голосно і довго, що він майже обидив ся.

— А коли мене перед тим забере чародїйский віз? — спитала.

— Часи чудес минули — відповів він.

По місяци вернув чудак до дому, а з ним Літокі, слабовитий бібліоґраф, єго свояк.

Каґуї не було дома; він перейшов всї комнати, але они були пусті; перейшов мовчки огород, але не найшов її. В шопі стояла йінрікішка, а на сидженю лежала груба верства пороху. І він почав кликати її імя спершу мягко, немов би просив, відтак голосно і гнївно. Вкінци накинув ся на служби:

— Де Каґуя?

— Пане, одного дня щезла!

— Щезла? — Він крикнув немов би в лютости і єго ніздря задрожали.

— Так, пане; на ніч пила ще „сакі“ [3] і дуже сьміяла ся; відтак співала може годину все одну і ту саму пісню: „Нинї повня і вічно триває любов!“ На другий день глядали ми її дармо; її постїль була нерушана, лиш перо лежало на її столї.

Самійошу приложив руки до чола; кров била єму у виски, наразі немов би ведений причутєм, пійшов до свого кабінету.

На улюбленій єго книзї „коджікі“ лежав лист писаний хіньскими знаками, як він її вивчив і єго жовте лице дуже зморщило ся, коли він читав: „Нинї повня, прибув чарівний віз! Як мене мудрий Самійошу учив з книжок чужих країв, Каґуя іде до медового місяця. Даймійови щира подяка за всьо добро. Моя „мі-аї“ відбула ся вже вже перед лїтами над каналом, коли Каґуя називала ся ще Нокубера і Цукі велїв їй співати. „Яно“ [4] вимінянє і коли Самійошу верне, буде вже по весїлю. „Сансанкудо“ [5] з трех чаш випє ся три рази, як велить звичай і Нокубера буде в домі Цукі'ого господарити. Джунки каналові не здалї до їзди по земли, а дитина убогих людий не надає ся на жінку для даймія. Ти учив мене свободи, не хотїв зробити з мене невільницї; тому свобідно вибираю того, хто дорогий для мого серця. Час чудес минув, але минув і час

[1] Посередник.
[2] Перша стріча.
[3] Вино з рижу.
[4] Подарунок слюбний.
[5] Весїльний напиток.

висадили в Корсаковску піхоту, кінноту і артилерию. Росияни уступаючи з Корсаковска спалили місто.

Новинки.

Львів, дня 11 липня 1905.

— **Доповняючий вибір** посла на соїм краєвий з сїльских громад в окрузї виборчім Золочів, котрий то мандат опорожнив ся по смерти бл. п. Аполинария Яворского, відбув ся вчера. На 310 голосуючих вибрано послом п. Казим. Обертиньского 247 голосами. Контркандидат о. Петровский з Рикова одержав 61 голосів.

— **В справі дентистів.** На підставі державного предложеня увійде в житє через ухвалу парляменту нова постанова дотикаюча промислу дентистичного. Від тепер операциї в ротї, потрібні до вставлюваня штучних зубів, мають право доверщати лише лїкарі, а дентистам позволяє ся виконувати виключно поменші роботи.

— **Заведенє ім. Оссолиньских** у Львові видало сими днями звіт о своїй дїяльности за рік 1904, з котрого показує ся, що в згаданім роцї користало з бібліотеки і музею заведеня, загалом 24.285 осіб, а іменно в науковім кабінетї 9765, в читальни для молодежи 11.099 і в музею 3426 осіб. В бібліотечнім віддїлї виказує інвентар 116.200 книжок, 4549 рукописий, 3054 автографів і 1485 дипльомів; в музеальнім віддїлї 27.954 ґравур, 919 образів і 6712 польских монет і медалів. Крім будинку заведеня з огородом, села Раковець, власної друкарні і збірок, творили маєток заведеня капітали в цїнних паперах загальної вартости 536.246 корон і записи 5776 корон.

— **Фестин в Збоїсках** коло Львова, що відбув ся в недїлю коло старого дворища, був найчисленнїйшим з руских фестинів сего року. Було на нїм поверх 800 участників, переважно селяи місцевих і з сусїдних сїл Малехова, Ляшок і Сорок. Зі Львова прийшло поверх 100 осіб. Крім місцевих Соколів, які виконали досить поправно збірні рухові вправи руками при сьпіві народних пісень, були на фестинї віддїли Соколів з Малехова, Ляшок мурованих і Грибович. Забави при войсковій орхестрі були живі, а хто зі старших сам не брав в них участи, то з приємностию їм приглядав ся.

— **Напад.** В недїлю в полудне напало кількадесять молодих людий на редакцию польскої часописи у Львові „Słowo polskie" і повибивало там шиби. Коли напастники не переставали кидати камінем, два співробітники редакциї вийшли на подвіре і хотїли їх прогнати, а коли они напали їх, один із співробітників вистрілив чотири рази з револьвера і зранив в ногу одного з напастників, академика з Росиї, члена жидівского социялїстичного „Бунд-у". Напастники утїкли, забравши з собою раненого товариша, котрому подала першу поміч ратункова стация. Рана не грозить нїякою небезпечностию.

— **Демонстрация.** Вчера перед вечером страйкуючі будівельні робітники у Львові зібрали ся великою громадою і силували ся дістати перед редакцию Słow-a polsk-ого, аби там задемонструвати з причини зраненя одного з напастників на ту редакцию в недїлю в полудне. Поліция заступила демонстрантам дорогу і не пустила їх на улицю Хоружчину, де міститься льокаль редакциї. Тоді удали ся робітники до пасажу Миколаша, де збурили кіоск, в котрім продавано Słowo polskie, а відтак на улицю Таньской і тут розбили і знищили контору тої ґазети, викинувши на улицю всї книжки, примірники часописи і цїле устроєнє контори. Остаточно поліция розігнала демонструючих.

— **Огнї.** В ночи з суботи на недїлю імовірно в наслїдок неосторожности вибух огонь в Бориславі в нафтовім законї ч. 39, власности галицкого „Карпатского товариства нафтового". Завдяки тому, що не було вітру, удало ся пожар зльокалїзувати і угасити. Згорів лиш той один закоп. Шкода має виносити до 10.000 корон. — В Мощаницї, чесанівского повіта, згоріло оногди 6 селяньских загород, вартости поверх 7.000 К. Нї один з погорільцїв не був обезпечений. — В Хотилюбі коло Чесанова згоріло 5 господарств вартости около 20.000 К. Чотиря господарі були обезпечені на 4000 К.

— **Сїльский розбишака.** Дня 2-го с. м. напав в Трускавци коло Дрогобича тамошний паробок Іван Римар на дрогобицких фіякрів і покалїчив ножем Мордка Лейбу в плечі і лице, а Хаїма Веґнера в руку. Жандармерия арештувала небезпечного галабурдника і відставила до громадского арешту, звідки він виломив ся і утїк.

— **Самоубийства.** Дня 5 с. м. позбавив ся житя вистрілом з револьвера приватний ученик VI-ої кляси ґімназияльної в Ряшеві, Ів. Гамонь, 21-лїтний син мазурского селянина з Тарнобжеґа. Причиною самоубийства, як показало ся з полишених до товаришів і родичів листів, був розстрій нервів. — Слухачка 5-го року медицини в краківскім унїверситетї, Анда Горовіц, вистрілила до себе дня 5 липня в самоубийчім намірі з револьвера. Тяжко ранену в груди, перевезено до хірурґічної клїніки. Лїкарі надїють ся удержати єї при житю. Згадане намірене самоубийство викликало велику сензацию, бо молода дївчина уважала ся одною з найспосібнїйших студенток медицини. Причина самоубийства незвістна. — В Личківцях коло Гусятина задусив ся шнуром 86-лїтний селянин Іван Кухняк. Причиною родинна незгода.

— **Равска філїя Товариства „Просьвіта"** отвирає з днем 1-го вересня с. р. „селяньску бурсу" в Раві рускій для шкільних дїтий селян в Равскім повітї. О сім подає ся до прилюдної відомости з просьбою, щоби селяни, котрі бажають умістити свої дїти в згаданій бурсї, зголосили ся найдальше до 20 липня с. р. або письменно до голови філїї о. Івана Кипріяна в Немирові, або устно в Раві рускій кождого понедїлка в 12—4 години в Равскій читальни „Просьвіти" до рук п. В. Сідельника. — Відповідно до числа зголошених добере ся льокаль на бурсу. Услівя принятя будуть оповіщені в перших днях серпня с. р. Всечестнє духовеньство равского повіта зволить повідомити селян о равскій селяньскій бурсї. — *Філїяльний Видїл.*

— **Конкурс.** Видїл руского Тов. педаґоґічного у Львові розписує конкурс на принятє учениць до Інститута Тов. ім. сьв. Софії, примищеного при ул. Крижовій ч. 14, пять хвиль ходу від видїлової школи ім. Шевченка і приватної рускої семинариї учительскої женьскої. Інститутки отримують опіку, поміщенє, харч, сьвітло, услугу і наукову поміч, до чого Видїл постарав ся о кваліфікованy учительку. Услівя принятя слїдуючі:

Місячна оплата 45 К, одноразова оплата за зужитє меблів 8 К, вписове 2 К, за пранє доплачує ся 2 К місячно. За уживанє фортепяну доплачує ся 5 К річно.

Інститутки мусять посїдати відповідну скількість біля, постїль і ліжко.

Зголошеня належить присилати на руки члена Видїлу п. С. Герусїньского у Львові ул. Сикстуска ч. 47 найдальше до дня 1 серпня с. р.

Телеґрами.

Будапешт 11 липня. Угорске бюро кореспонденцийне довідує ся, що бар. Феєрварі на авдиєнциї в Ішли зложив королеви справоздане о ситуациї. Як здає ся, до кінця лїтного побуту короля в Ішли не стане ся нїчого рішучого.

казок: Чарівний віз не везе мене воздухом і я не маю напитку безсмертности для Тебе!

Нокубера".

Ще раз говорено в висших кругах в Токіо про Самійошу, але мали для него більше співчутя як насьмішок....

Сальон фризиєрский Цукі'ого в серединї міста, на всхід від цїсарскої палати став дуже модним у елеґантів міских. Коли питано веселого голяря:

— Де є панї Каґуя? — він сьміяв ся і відповідав:

— На місяци!

Але коли питано єго о Нокуберу, тоді він низько схиляв ся і опираючи руки о колїна відповідав:

— Дякую за память, она співає нашому синови в колисцї — цїлком против краєвого звичаю — але она співає цїлий день. Наш хлопець мусить колись стати ученим, бо мудрий Самійошу єсть єго хрестним вітцем.

І елеґанти усьміхали ся з даймія, що ще за молоду був чудаком.

МАЧОХА.

(З анґлїйского — Ґ. Рони.)

I.

В готелевім омнїбусї глубоке мовчанє. Поїзд опізнив ся і на лицях видко невдоволенє з надто довгої їзди в порохї і спеці.

— Справдї нечувана річ, що нїгде не можна дістати чогось осьвіжуючого — зїтхає в кутї дуже хороша молода дївчина.

— Я гадав би, що ти не повинна мати причини жалувати ся — відповідає їдко сидячий напротив неї ґімназияст. — Ти з'їла що найменше кільо шоколяди.

— Від того власне маю спрагу.

— Ти могла вдоволити ся четвертию кільоґрама.

Замість відповіди опирає дївчина конець своєї парасольки о єго ногу. Коли-б не напів придавлений крик болю, який вириває ся з єго уст, то можна би було гадати, що то жарт.

— Ти чарівнице! — сичить хлопець. Кидає скоро погляд на чужу даму, що сидить побіч него а що має значити, що лише з огляду на неї здержує ся від відплати. Молода дївчина глумливо усьміхає ся. Немов би відчувала полекшу, що могла на когось вилити свою злість, розпирає ся вигідно на своїм сидженю.

Четвертий в возї, високий мужчина середного віку, приглядає ся тій сценї і тихо зїтхає. Який дурак він був! Який дурак був взагалї кождий мужчина, що запрягав ся в супруже ярмо з всіми єго муками і відвічальностию! Він оженив ся цїлком молодо. Єго жінка була хороша, принадна, так само як єї дочка там в кутї. Була смирна, добре вихована, чого цїлком не можна сказати про дочку, котра всїм погорджувала, що не називало ся спортом. Досить значний посаг улекшував перші лїта їх житя. Впрочім, Боже милий! Вісімнайцять лїт вічної муки з рахунками кравців, лїкарів, пекарів, різників, з податками і довгами. До того ще причинило ся те, що він зараз по кількох перших тижднях відкрив, що они нїколи не будуть себе розуміти. Він був цїлком простий, непоетичний чоловік і устроїв своє житє зараз по повороті з послюбної подорожи, на спокійний, дїловий лад.

— Синя сукня на бали у Альбертів винна тому всему! — сказав до себе зїтхаючи. — А остаточно мужчина потребує товаришки. Коби лише — —

Ба, то „коби лише" не мало на собі синьої сукнї і того памятного вечера не явило ся на бали у Альбертів. Она називала ся Марі Варден.

Всьо то належало вже давно до минувшини. Він був тепер богатий і вдовець. Смерть єго жінки розвязала перед двома роками їх зле супруже пожитє і напів зі встидом признає ся він перед собою, що майже тїшить ся з того. Але й єго теперішне положенє має богато злих сто-

Вашинґтон 11 липня. Російскі і японьскі мирові відпоручники зберуть ся в Портсмавт, місті портовім в державі Ню-Гемшір. Постановлено відбувати засїдане не у Вашинґтонї лише в Портсмавт.

Петербург 11 липня. В місті і округї тифлискім оголошено стан воєнний.

Льондон 11 липня. Палата льордів приймила по обширній дискусиї резолюцию, в котрій заявлено, що то небезпечно числити тільки на фльоту; потреба також сухопутної армії до перешкодженя ворожого нападу на Анґлію. Ту резолюцию піднер також льорд Робертс, котрий підніс, що вправді Анґлї не треба сильної армії, але потреба досить добре виученої резерви.

Льондон 11 липня. Доносять до Daily Express, що панцирник „Князь Потемкин" одержить нову назву.

Севастополь 11 липня. Торпедовець число 267, котрого залога не хотїла піддати ся румуньским властям в Костанци, прибув сюди вчера. Залогу, зложену з 16 моряків, арештовано і замкнено на однім корабли. Корабель перевозовий „Веха" прибув також сюди.

Костанца 11 липня. Залога торпедовця ч. 267 не піддала ся, лише виїхала до Севастополя, бо каже, що остала вірною цареви, а лише примушена була насильно прилучити ся до „Потемкина". З моряків „Потемкина" 9 веїло на той торпедовець.

Берлин 11 липня. „Berliner Zeitung" доносить з Букарешту: Як зачувати міжнародний анархістичний союз поручив, аби моряків з „Потемкина" перевезено на єго кошт до Арґентини. Аґенти вже від'їхали, аби займити ся тою справою.

Токіо 11 липня. Японці займили в суботу Корсаковск, столицю Сахалина. Росіяни спалили місто і уступили на північ.

Конкурс.

— **Видїл філії руского Товариства педаґоґічного в Коломиї** розписує отсим конкурс на принятє питомців до бурси Товариства на рік шкільний 1905 6.

Услівя принятя:

1. Батько (опікун) мусить бути членом руского Товариства педаґоґічного. (Річна вкладка 1 корона).

2. Кождий питомець мусить бути зовсїм здоровий, що потвердять оглядини лїкарскі з початком шкільного року.

3. Видїл прийме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи в науцї дають повну запоруку, що они вивчать ся на пожиточних членів суспільности. — Першеньство мають ученики відзначаючі.

4. Батко (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори; з тої причини, що куплена на бурсу хата обтяжена довгами, з котрих майже трету часть треба сплатити в протягу 2 до 3 лїт, виносить доплата в роцї шкільнім 1905 6 найменше 16 корон місячно.

5. Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лїкаря, пранє і купіль в сумі 6 корон.

До поданя о принятє долучити треба:

1. Сьвідоцтво шкільне петента з послїдного півроку.

2. Декларацию, в котрій батько (опікун) ученика з'обовяжесь виразно умовлеву суму за поміщенє сина в бурсї кождого місяця точно з гори платити.

3. Сьвідоцтво убожества.

Кождий принятий питомець має заосмотрити ся у 6 пар біля, 4 простирала, 2 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток, 4 ручники, сїнник, подушку, ковду і коцик до накриваня, порядне одїнє, плащ і дві пари обуви. Кожда штука біля має бути виразно назначена повним назвиском питомця.

При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед зарядом, що всьо в порядку, може виставити ся на неприйнятє в послїдній хвили. Всї питомцї обовязані по змозї користати з науки сьпіву, рисунків і ґімнастики.

Питомцям буде вільно мати поза бурсою лише у виїмкових случаях лекциї за дозволом заряду.

Поданя треба вносити на адресу голови філії руского Товариства педаґоґічного в Коломиї, ул. Собеского ч. 64, найдальше до дня 10 серпня 1905 р.

Всї бувші питомцї мають опять внести поданя.

В Коломиї, дня 24 червня 1905 р.

За Видїл Товариства:
Філія руского Товариства педаґоґічного
в Коломиї.

Прокіп Мостович, голова.
Корнило Послуцкий, секретар.

Господарство, промисл і торговля.

— **В товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер"** видано в місяци червни с. р. 14.918 важних поліс на суму 14,807.623 кор. обезпеченої вартости з премією 150.474 кор. 30 сот. Разом від 1 сїчня по конець червня с. р. видано 78.390 важних поліс з премією 786.075 К 63 сот.; попередного року за той сам час було 68.877, важних поліс з премією 663.387 корон 56 сотиків, отже сего року єсть о 9.513 поліс і 122.688 К 7 сот. премії більше.

Шкід в чевни було 242 случаїв, від початку року по конець червня було 837 шкід, котрі разом з коштами лїквідациї виносять 466.270 К 63 с., — з чого по потрученю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 214.497 корон в порівнаню з роком попередним єсть сего року о 4 шкід більше і о 10.881 кор. відшкодовань менше.

Фонди Товариства виносять 1,241.494 корон 29 сотиків.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Дня 15 мая с. р. отворено на шляху Струже-Нове Зарічє поміж стацями Загірани і Біч пристанок „Лїбуша" для руху особового і пакункового. — Білєти їзди продає ся на пристанку, а належитість за пакунки оплачує ся відборі.

На нагороди пильности

припоручила ц. к. Рада шк. краєва слїдуючі книжочки руского товариства педаґоґічного у Львові:

I. Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

IV. Книжки без образків для дїтий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с, опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с, опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. видане бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дїтий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотнї 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дїтий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В р. Подорож до краю Лїліпутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Переклади бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. I. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Кониський. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальської 20 с., опр. 34 с.— 90. Дивні Пригоди Комаха Санґвіна ч. I. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дївчат 20 с. — 94. Е. Ярошиньска. Друга книжочка для м. дївчат 20 с. разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьпіваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. І. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збиточник Ґумфрі, з анґлїйск. 70 с, опр. 1 К. — 111. Л. Глїбів: Байки 10 с. — Ч. III., IV., VI. В. Чайченко: Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. —Ч. V., VII. Днїпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина, Писанка по 10 с. — 112. Істория куска хлїба бр. 50 с, опр. 64 с.

рін. Дїти! Не може на то жалувати ся, аби они забирали єму богато часу. Нї! Дезі проводить більшу часть дня поза домом; ходить з візитами, грає в тенніс. Роберт в школї і на час вакаций найрадше виїздить на село до товаришів. Властиво лише вічні грошеві жаданя і вигляд на ще більші видатки пригадують єму на те, що він має дїти.

Коли Дезі була ще маленькою, любою дївчиною, що любила вилазити на коліна тата, зазнавав він нераз щасливого чувства і єму видавало ся, що то може єго нагородити за цїлу похибку єго подружа. Тепер і то вже давно минуло. Дезі цїлком не має нїжних чувств для него, коли прийде до дому діткне часом устами єго лиця і питає без думки:

— Як ся маєте тату?

Так, він чує ся нераз дуже опущений. Між тим як пан Брук сидить затоплений в своїй задумі, приглядає ся єму крадьком чужа дама. Деколи еї погляд дотикає єго дїтий. Але ні одно з них троїх не уважає на неї.

Омнїбус задержує ся. З неприродним голосним зітхненем вдоволеня вискакує Дезі легко з воза. Роберт висїдає за нею з приладами до тенниса. Пан Брук мусить при висїданю трохи похилити ся. З вродженою вічливостию обертає ся, аби помогти чужій дамі. Тепер стрічають ся їх очи.

— Не помиляю ся? Чи то могло би бути? Панна Варден?

Она трохи усьміхає ся. В мутнім сьвітлї возової лямпи виглядає утомлена і блїда.

— Так, то я — каже і подає єму несьміло руку.

— Дивно, що — пан Брук нагле змовчує. Майже було би єму вирвало ся, що він перед пів годиною о нїй думав.

Трохи заклопотані ідуть за Дезі і Робертом до ярко осьвітленої галї, куди саме готелеві гості сходять ся по обіді. Слїдує відтак коротка розмова з управителем готелю, котрий подає прибувшим числа їх комнат. За пів години буде їм поданий додатково обід в малій сали. Всї ідуть до вінди, де перші вигідно розсїдають ся Дезі і Роберт. Чужа панї, котру їх отець, як здаєть ся, мусить досить добре знати, не займає їх цїлком.

— Ласкава панї, то перший поверх — каже хлопець готелевий з пошанованєм до неї, коли она сидїла як прочі встали.

— Моя комната на другім поверсї — відзиває ся до него і прощає ся з паном Бруком кивнувши головою.

— Менї здаєть ся, що той дурак взяв еї за нашу матїр! — чує ся ще сьміючий голос Дезі.

Панна Варден з вдачі трохи несьміла і не хоче їсти обіду з другими. Замавляє собі лиш чай з зимною вуджениною до своєї комнати.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).